

Още от самото начало шестимата герои се почувстваха различно.

На мястото, на което се озоваха, светлината все още беше неизменен техен спътник, макар и сега да представляваше по-скоро разнородни примесени лъчи наред тъмнината. Нещо в тези лъчи сякаш ги водеше напред, изпълвайки ги с нетипична гъделичкаща и същевременно някак напрегаща енергия.

Тръгнаха сред поле от ниски треви, но без да могат да виждат нищо по-далеч от близките няколко метра - защото светлината ги заслепяваше, беше като мъгла.

- Колко ли напред може да е стигнала приятелката ти докато ние се чудихме как да влезем в квартирата ѝ? - почуди се по едно време Матео, докато държеше едната ръка над очите си в опита да не допуска твърде много светлина да докосва зрението му - не му се искаше да ослепее по време на мисията им.

Преди да е получил отговор от някой от своите спътници обаче, той и останалите чуха глас, който колкото ги изненада, толкова ги развълнува.

- Не много напред. Целта ѝ никога не е била да избяга от вас.

Гласът идваше нейде иззад тях - затова героите се обърнаха натам и мигновено я видяха сред светлината. Беше много хубава зряла индианка, облечена в традиционен за коренните жители на Америка стил. Гледаше ги меко, благо, но си личеше, че имаше още много да им каже.

- Халона! - възкликна радостна Селесте и понечи да пристъпи крачка към нея, но новопоявилата се извади напред ръката си и я спря не само с този жест, а и с думи:

- Недейте... Не се връщайте назад... Отминалото вече е отминало и не бива да се опитваме да го променяме...

- Миналото? - почуди се Трой, също както се почудиха и близките му.

Халона въздъхна. Сама направи няколко крачки към шестимата от семейство Годхънт, а междувременно изрече:

- С всеки един миг, в който ние живеем, оставяме по един миг в миналото. В това пространство, в което се намираме в момента обаче... миговете се изразяват в ходене напред... или назад. Или в оставане на едно място. А междувременно в светът извън него времето тече по-бързо. Или може би е по-редно да кажа, че в това пространство *тук* времето тече по-бавно.

- Тоест колкото и време да прекараме ние *тук*, навън ще е преминало още повече? - ококори се Селесте.

- Да - кимна нейната приятелка като най-накрая стигна близо до тях. - И така е било речено. Затова ако пробваме да се върнем назад... - тя се извърна леко, за да погледне полето и лъحوвете зад себе си. - ... рискуваме да нарушим баланса. Както си позволиха да направят някои други хора. Както *аз* им позволих да направят...

Отново погледна към шестимата мъже и жени пред себе си и отдели повторна въздишка, после сведе леко главата си надолу. Унило и гузно.

- Клод... - прошепна тогава Аврил, оглеждайки се. - Той е използвал магичността на *това* място, за да извърши някои от делата си...

Халона кимна и допълни:

- Той използва магичността на това вълшебно пространство, за да извърши повечето от делата си. Виждате ли, тук границите между миналото, настоящето и бъдещето често са твърде нестабилни, преплетени една с друга. Разбира се, нито аз, нито той някога сме имали пълния контрол над нещата, но... Клод успя да стори каквото му беше нужно, за да задълбочи плана си за контрол над хората чрез техните собствени интриги...

- Но... защо ти би му помогнала за всичко това? - клатеше глава Селесте, гледайки невярващо към старата си приятелка.

- Защото... в началото той успя да ме убеди, че целите му са благородни. Че след вековете, в които копнежът му за отмъщение към човечеството го е водило до немислими неща, той се е отегчил и е сменил насоката. Осъзнал е, че истинският верен път напред би бил всъщност по един или друг начин да намери начина да прекрати всички онези лъжи и манипулации, които винаги са разяждали човечеството. Да заличи възможността всеки да мисли само за своите собствени интереси и така да machка интересите на другите. И донякъде целта му все още е такава. Но Клод, разбира се, пропусна да сподели с мен един доста основен елемент - че в края на реализацията на своя план *той* ще бъде властелин на

Земята. Той ще е този, който ще се погрижи хората да живеят по друг начин... под негов контрол.

- Изначало не знам как е било възможно да му повярваш на добрите намерения след като очевидно си знаела що за човек е бил той преди това - каза Селесте. - Халона, мила... ти... ти просто не си такава. Да, вярно е, че винаги си била благороден човек, способен да прощава, но... тук говорим за някакво ужасяващо зло, което от столетия измъчва хората...

- Права си, Селесте... Не трябваше дори да се замислям да му повярвам, че насоката му се е променила... - изрече индианката и отново сведе унило глава, разяждана както от вина, така и от други смесени чувства. - Но вероятно още изначало е в кръвта ми да... желая да виждам доброто у него. Доброто у *Клод*. Това ми е вменено... по рождение. И не само на мен, а и на всякакви други хора, които дори до сетния си дъх не спират да жадуват да съзрат поне искрица надежда за душите на... родителите си...

Шестимата герои срещу нея се ококориха. Разкритието в края на думите ѝ, очаквано, ги докара до пълен шок.

- Ти... ти си... дъщеря на Клод? - попита Селесте. - Той... той е твой баща?

Халона отново кимна.

- Да. Той... ми е дал живот. И до днес не знам как е успял да заблуди клетата ми майка, която също беше прекрасен човек, способен винаги да вижда доброто у хората... но защо ли и тя, също като мен, не е видяла, че в случая говорим за безумен мрак, който може само да обгърне и нейната душа? Не че трябва да загърбваме надеждите си и за такива хора. Но най-малкото не бива да им позволяваме да подмамват и нас в капана на грешното... както аз и майка ми допуснахме... - Индианката поклати глава, после преглътна тежестта на гърлото си и придоби увереност в погледа си. - Но нека да не говорим за миналото. То наистина е там, зад нас. Сега аз виждам истинската същност на Клод. И, в разкаянието си задето му помогнат да открие и използва това магично пространство измежду световите, за да допълни и без друго могъщите му свръхсили... съградих свой собствен план за неговото разгромяване. Съжалявам, че се наложи да включа и някои от вас в него, но... повярвайте ми, наложи се. Най-малкото защото именно двама други от вашето семейство разбраха още преди вас за плана на Клод и радушно решиха да жертват дори своята собствена свобода, за да се присъединят към моите опити да го разгромя...

Не отне много време на героите да... схванат.

- Джейкъб и Вивика? - Георги първи прошепна назрялото осезание.

- Родителите ми? - запримига Трой. - Значи те... още от самото начало са знаели! Искали са да ми покажат онова око и да ни привлекат някак да открием *теб*!

- Да - пак кимна Халона. - Те ми помогнаха за плана много повече, отколкото обикновените благородни хора биха направили - и така ми припомниха какво всъщност значи да си човек, борещ се за доброто. Уви, както казах, тяхното благородство граничеше с жертвоготовност... и затова сега те са затворени там, сред недрата на този тайнствен, възшебен свят... А за да ги открием ще трябва да отидем още сега при тях.

Тя за първи път направи крачки, с които подмина другите герои. Понечи да ги поведе нанякъде, но тогава Амбър попита:

- Но... ако продължим да вървим напред... това ще ни прати доста по-напред в бъдещето? Когато се върнем в нашия си свят ще е минало... много повече време?

- Уви, да. Но и връщането назад, в миналото не е опция, както вече ви казах - това може да създаде чудовищни последици. Съжалявам, искаше ми се предварително да ви предупредя за това, което предстои, но щом усети, че кроя нещо, Клод ме затвори с магия само и единствено в градчето, в което живеех. Прекрати и възможността ми да контактувам с хората чрез телефони и смарт устройства - а когато се опитвах да казвам на някой от хората около мен за случая... сякаш започвах да губя гласа си и да заеквам. Единствено тук, в това специално пространство, открито изначално както от моите индиански предци, така и от много други древни цивилизации... аз имах силата да бъда такава, каквата бях преди. Затова в изминалите дни и седмици просто си стоях мълчалива в квартирата си и се надявах... надявах се, че ще успеете да навържете знаците, които аз, Вивика и Джейкб ви бяхме изпратили по-рано... макар и това да значеше, че вие щяхте да се вълечете в това приключение без да сте напълно информирани и подготвени за него...

- Е, поне навреме сме оставили децата си в сигурни ръце - отвърна Матео, споглеждайки се с жена си и опитвайки се да внесе нотка на някакъв позитивизъм в случая.

- И те ще са горди с родителите си, когато след време всички ние се върнем като... *победители* - опита се да подсили устрема на всички им Аврил.

- Пък и не се тревожете - времето във външния свят няма да минава *чак* толкова бързо - побърза да ги успокои Халона. - Ако планът, който ще ви обясня по пътя, се реализира успешно, може и да успеете да се приберете при семейството си преди Коледа...

Може би успя да ги успокои, а може би само докара у тях тъжни усещания, че нямаше да се с близките си в тъй магичните дни преди един от най-светлите празници, а може би постигна нещо смесено между двете... Но при всяко положение индианката успя да подсили вярата им като им намекна, че в борбата си за доброто може би нямаше да изпуснат твърде много от животите си извън това вълшебно пространство.

И все пак, когато най-накрая тръгнаха с нея, с всяка изминала крачка, с всеки изминат метър, с всеки един прекосено възвишение сред това особено светлинно поле, героите нямаше как със смут да не се замислят... колко ли време бе минало навън...

А тъкмо когато навлизаха във втория час от броя си в това пространство, в техния град Уест Порт се бе достигнало последния работен и учебен ден преди големите празници.

Всъщност, за учениците от гимназията ``Стенли Харисън`` този ден не бе съвсем учебен, тъй като по традиция на него се провеждаше голямото коледно парти, тази година подготвено от една наша позната - Ванеса.

Ще оставим временно настрана пространството, в което времето течеше по друг начин, за да се присъединим към нормално вървящото време на това тържество - тъй като на него се случиха някои неща, за които си струва да разберем.

В крайна сметка организацията на партито бе напълно успешна. Ванеса, с помощта на Дайами, Джени, Савана и още няколко момчета и момичета, бяха превърнали големия физкултурен салон на училището в същинска коледна приказка. Украсите и изкуствените снегове създаваха доста реалистична празнична атмосфера, а елхата беше може би най-голямата от всички досегашни тържества в гимназията. Вдъхновени от традиционните коледни базари, които и тази година бяха окупирали какви ли не места из Уест Порт, организаторите бяха уредили присъствието и на няколко китни коледни къщички, които предлагаха богат асортимент от какви ли не ръчно изработени фигурки и изрисувани сладки.

А за да бъде настроението възможно най-заформено, в единия ъгъл от голямото помещение бе поставена и импровизирана сцена, на която познати на Джени музикални изпълнители от окръга пееха коледни песни. Но най-голямата сензация в това отношение се очакваше да пристигне в края на програмата, по покана на Дайами - това бе неговият роднина Тайен Ачак, с когото се бяха сблизили напоследък покрай неочакваното и доста тревожно приключение, от което бяха станали част.

Малко преди Тайен да е излязъл на сцената, Ванеса, сияеща от перфектната реализация на тъй очакваното от нея събитие, се намираше при едната от къщичките с лакомства и гледаше с широка усмивка към раздаващия снимки и автографи поп изпълнител встрани на сцената. Тъкмо тогава и самият Дайами, който бе уредил появата на въпросният певец, се доближи до нея с не по-малка усмивка.

- Дали това е моментът, в който можем... най-накрая да си отдъхнем? - попита шеговито той, а тя го изгледа с все тъй ведрото си изражение. - Всичко си изглежда на мястото, както го планувахме да бъде.

- И, за радост, не е в West Port Hall, тъй че има голяма вероятност кулминацията на събитието да не завърши с неприятна за присъстващите мистерия - допълни младата дама, засмяна, но бързо се сепна като се досети, че думите ѝ може би не бяха подходящи за настоящата ситуация. Затова измени изражението си към някак по-сериозно, и се извини: - Съжалявам, не се съобразих... Знам, че тези дни ти е доста тъжно задето все повече хора от семейството на Кейлъб изчезват изневиделица. Той ти е най-добрият приятел и те са като твое семейство.

Дайами въздъхна. Поклати глава и се загледа в една точка, замислен над този случай.

- Най-жал ми е за него. И за Брейди. И двамата не могат дори да спят заради целия този навързан случай напоследък. Покрай изчезването на Джейкъб и Вивика поне имаше,

да речем, някакъв проблясък на надежда заради онова стъклено топче с окото... Но когато изведнъж закуп изчезнаха и всички други близки около Кейлъб, които бяха най-замесени в случая... ситуацията придоби дори още по-луди размери. Горкият той, постоянно го посещавам в имението ``Джейвика`` и се опитвам да му помагам, но... не се получава. Имам чувството, че ако някак не го убедя да излезе от онази къща, рано или късно ще започне да губи разсъдъка си.

Ванеса положи ръка на рамото му и го изгледа с разбиране.

Тъкмо тогава настроението им се приповдигна, когато откъм колоните при сцената започна да звучи мелодията на нова, непозната коледна песен. Посрещнат от неукротимите аплодисменти на насъбралата се да гледа и слуша конкретно него публика, Тайен излезе заедно с китарата си, с която допълни спокойната, нежна музика - и с гласа си, разбира се. Така именно тук, на тържеството във физкултурния салон на гимназията ``Стенли Харисън`` той представи първата коледна песен в кариерата си - "When My Christmas Sings to You".

- Чудесно е, че твоят братовчед се оказа от онези изпълнители, които въпреки традиционните празници на рода си празнуват и Коледа наравно с всички нас - отбелязва тогава Ванеса през Дайами.

- Този празник никога не е пречил на останалите наши традиции - поне не и в моето семейство, към което видимо и Тайен приспада - отвърна подсмиянат младежът, заглеждайки се в певецът на сцената. После върна погледа си върху момичето и той проблесна. - Което ми напомня да те попитам... мислиш ли да присъстваш и на голямото празненство на площада в парка, което ще е точно на Коледа?

- Ти шегуваш ли се? - засмя се Ванеса. - Няма година, в която да съм го изпускала! Още от малка карах баба ми да ме води, тъй като родителите ми често бяха заети по празниците.

- Радвам се. Защото тази година в неговата програма ще има и раздел за традиционни песни и танци, които обикновено ние, представителите на коренното население, свързваме с Коледа.

- О... това е прекрасно!

- Да... та затова се чудех... - Дайами прие някакъв срамежлив вид. Дори се почеса зад врата и чак след няколко секунди, в които Ванеса го гледаше въпросително и нетърпеливо, ѝ зададе и... въпроса: - ... дали не искаш тази година да отидем на тържеството... заедно?

Предложението му видимо ѝ се хареса - тя го бе очаквала още щом бяха заговорили за това.

- С удоволствие ще дойда с теб там - отвърна красавицата, а очите ѝ започнаха да примигват прехласнато. - Не само от благодарност задето направи невъзможното и ми помогна да организираме едно *толкова* пищно събитие тук... а и защото... ще бъда честна, Дайами, напоследък ти значиш и за самата мен нещо повече, отколкото бих предположила, че е възможно.

По погледа му се четеше, че той се чувстваше по същия начин. Не си го бяха казвали в думи, но в последните седмици двамата се чувстваха по-близки от всякога. Бе напълно в реда на нещата това да достигне и до своята кулминация... тук и сега.

Не само с признанието на Ванеса. А и с признанието, което самият Дайами й направи без думи като, доближавайки лицето си към нейното и уверявайки се по проблясъците в нейните очи, че желанието ѝ за предстоящото бе не по-малко пламенно... я целуна по устните.

Вече не само си бяха близки, а и бяха готови да го покажат волно пред другите.

А сред тези `други`, разбира се, беше и една от най-добрите приятелки на Ванеса - Джени, която по същото това време, очаквано, се намираше близо до сцената, за да се наслаждава на песента на своят любим изпълнител, с когото пък от неотдавна вече ги свързваше едно доста необичайно общо `изчезване`. Макар и да отделяше повечето си време да си мятат по някой и друг проблясващ поглед с пеещият и свирещ от сцената Тайен, тя на моменти оглеждаше с весело изражение и всички хора около себе си. Сякаш след случилото се неотдавна Джени се нуждаеше всички да са щастливи и незасегнати от интриги и зли намерения, за да може и тя да бъде щастлива - затова, когато ненадейно погледът ѝ мерна нейната приятелка Ванеса и дългогодишният им съученик Дайами в техният съкровен, интимен момент... момичето нямаше как да не се усмихне широко. И да не подбутне другата приятелка от компанията им, Савана, която се намираше отстрани.

- Виж... Казах ли ти, че усещам нещо там, между тях! - възкликна тя.

Савана, чийто поглед бе някак мълчалив и отнесен, също се загледа във Ванеса и Дайами и чак сега си позволи леко да се подсмихне.

- Дали тя някога ще му сподели, че тайно си пада от него още от ранните ни години?

- Възможно е. Но може би и той самия ще го усети. Както ти усети същото за Брейди, макар и също доста късно...

Савана въздъхна. Загледа се унило из залата, изпълнена с копнеж да съзерцае въпросния друг тийнейджър, за когото си говореха. Но него сякаш го нямаше наоколо.

- Може би това сега ми е наказанието задето не съм усетила по-рано какво изпитва той към мен - подметна тихо тя. - Да сме толкова близо... но и толкова надалеч. А на всичкото отгоре и наглата му баба да се бърка в отношенията ни.

Джени не беше сигурна какво да й отговори. Само я дари с един поглед на разбиране и я прегърна през рамо.

Междувременно, самият Брейди, който въпреки продължаващите необясними събития в семейството си все пак, за разлика от братовчед си Кейлъб, бе решил да се появи в гимназията по същото това време, вървеше по един от тихите, притъмнени коридори на училището недалеч оттук. Бе забелязал, че именно към него преди минути се бе насочила една млада дама, отскоро негова съученичка, която предизвикваше особени чувства у него още от първият ден. И, макар и чувствата му да бяха доста смесени заради нейното необяснимо поведение спрямо него и заради сцената с чичо й в гората, на която той бе станал свидетел, младежът със сигурност все още знаеше едно - че той държеше на Хедър.

Затова и цялото му същество трепна, когато я завари в края на коридора, свита сама при единия от прозорците. Наполовина бе седнала на перваза, а очите й се бяха загледали замислено някъде навън.

Когато усети приближаването на друг човек обаче, Хедър се стресна. Когато установи, че този човек беше Брейди, тя дори се отдръпна от прозореца и се изправи. Изгледа го плахо.

- Моля те, не бягай и този път... - побърза да й каже той, изваждайки напред ръцете си и правейки онзи жест за възпиране от дистанция. - Кълна се, не искам да те карам да се чувстваш неудобно. Не искам да те притискам... Просто... искам да разбера...

Хедър не продума и дума. Но и не си тръгна. Загледа се в него със сбърчено чело и натежал поглед.

- В началото... ние тръгнахме толкова добре... - продължи момчето. - Гледахме се позитивно, усмихвахме се един на друг... И... да, знам, че тогава на практика все още бяхме непознати, но не мога да си обясня твоето спонтанно отдръпване от мен. Аз... аз не знам какво съм направил, за да го заслужа, Хедър. Моля те, обясни ми.

Чак сега момичето си позволи да въздъхне, да поклати глава и да отговори:

- Аз... не бих могла да говоря по този въпрос. Съжалявам, Брейди, но той е... твърде деликатен. Не желая по някакъв начин да съм причината за...

Искаше ѝ се да каже нещо от сорта на `отключването на потиснатата част от теб`, но се досети, че това щеше да бъде твърде разкриващо. И щеше потенциално да стори именно това, от което момичето се опасяваше.

А Хедър не искаше по какъвто и да е начин да доведе Брейди до някое от състоянията, до които си мислеше, че той е достигал в миналото. Не и след като тя самата напоследък започваше да се чувства така, сякаш се побъркваше.

Това не беше нужно. Не бе наложително двама тийнейджъри с очевидно доста крехка психика да се сблъскат един с друг. Дори и заради... прикрити, споделени от първия момент чувства...

Затова Хедър си тръгна и този път. Извърна се на другата страна и не спря дори когато Брейди отново протегна ръка към нея и изрече:

- Не искаш да си причината за... какво?

Така и не получи отговора от нея. Защото тя бързо слезе надолу по стълбището и не след дълго от там се чу затръшването на врата.

Брейди отново остана сам и посърнал. Привел надолу глава и изпълнен с въздишки...